

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

28. apríla 1998

V prípade C-120/95,

POSTÚPENIE súdnemu dvoru podľa článku 177 zmluvy o ES zo strany Conseil Arbitral des Assurances Sociales (Luxemburg) na predbežné rozhodnutie v konaní pojednávanom pred týmto súdom medzi

Nicolasom Deckerom

a

Caisse de Maladie des Employés Privés

o výklade článkov 30 a 36 Zmluvy o ES,

SÚDNY DVOR

v zložení: G.C. Rodríguez Iglesias, predseda, C. Gulmann a H.Ragnemalm (spravodajca) (predsedovia komôr), G.F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch a P. Jann, sudcovia

Generálny advokát: G. Tesauro,

Zapisovateľ: D. Louterman – Hubeau, hlavný administrátor,

po zvážení písomných pripomienok, ktoré predložili v mene:

- p. Deckera, Andrée Braun a Serge Wagner z luxemburskej advokátskej komory,
- luxemburskej vlády, Claude Ewen, inšpektor pre sociálne zabezpečenie, prvá trieda, na ministerstve sociálneho zabezpečenia, konajúci ako zástupca,
- belgickej vlády, Jan Devadder, riaditeľ správy na ministerstve zahraničných vecí, zahraničného obchodu a rozvojovej spolupráce, konajúci ako zástupca,

- nemeckej vlády, Ernst Röder, ministerský radca na Spolkovom ministerstve hospodárskych vecí a Gereon Thiele, úradný odhadca na tomto ministerstve, konajúci ako zástupcovia,
- španielskej vlády, Alberto Navarro González, generálny riaditeľ právnych a inštitucionálnej koordinácie spoločenstva a Gloria Calvo Díaz, štátny zástupca, konajúci ako zástupcovia,
- francúzskej vlády, Catherine de Salins, zástupkyňa riaditeľa na riaditeľstve právnych vecí ministerstva zahraničných vecí, a Philippe Martinet, tajomník pre zahraničné veci na tomto riaditeľstve, konajúci ako zástupcovia,
- holandskej vlády, Adriaan Bos, právny poradca, konajúci ako zástupca,
- vlády Spojeného kráľovstva, Lindsey Nicoll z právneho odboru ministerstva financií, konajúca ako zástupca a Philippa Watson, advokátka,
- Komisie Európskych spoločenstiev, Hendrik van Lier, právny poradca a Jean-Francis Pasquier národný štátny zamestnanec, ktorý pracuje pre odbor právnych služieb, konajúci ako zástupca,

so zreteľom na záznam z pojednávania,

po vypočutí ústnych poznámok pána Deckera zastúpeného Serge Wagnerom, Caisse de Maladie des Employés Privés, zastúpeného Albertom Rodeschom z luxemburskej advokátskej komory, luxemburskej vlády zastúpenej Claude Ewenom, nemeckej vlády zastúpenej Ernstom Röderom, španielskej vlády zastúpenej Gloriou Calvo Díaz, francúzskej vlády zastúpenej Philippe Martinetom, vlády Spojeného kráľovstva zastúpenej Philippou Watson, a komisiou zastúpenou Jean-Francis Pasquierom na súdnom pojednávaní 2. júla 1996,

po vypočutí stanoviska generálneho advokáta na súdnom pojednávaní 16. septembra 1997,

vydáva tento

rozsudok

1. Rozhodnutím z 5. apríla 1995 doručenom na súde 7. apríla 1995, Rozhodcovská rada pre sociálne poistenie (Conseil Arbitral des Assurances

Sociales), Luxemburg postúpila na súdny dvor na predbežné rozhodnutie podľa článku 177 Zmluvy o ES otázku výkladu článkov 30 a 36 tejto zmluvy.

2. Táto otázka vznikla v konaní medzi p. Deckerom, luxemburským štátnym príslušníkom a Caisse de Maladie des Employés Privés (ďalej „fond“) týkajúcom sa žiadosti o náhradu nákladov na okuliare s korekčnými sklami zakúpené v optike so sídlom v Arlone, Belgicko, na lekársky predpis očnému lekárovi usadeného v Luxemburgu.
3. Listom zo 14. septembra 1992 fond informoval pána Deckera, že mu neuhradí náklady na tieto okuliare z dôvodu, že boli zakúpené v zahraničí bez predchádzajúceho povolenia fondu.
4. P. Decker napadol toto rozhodnutie opierajúc sa najmä o predpisy o voľnom pohybe tovaru v zmluve. Po vypočutí jeho sťažnosti, fond zotrval na svojom stanovisku prostredníctvom rozhodnutia svojho výkonného výboru z 22. októbra 1992, a teda zamietol jeho žiadosť.
5. Pán Decker predložil žiadosť na Conseil Arbitral des Assurances Sociales, ktorá ju zamietla rozhodnutím z 24. augusta 1993.
6. Žiadosťou z 8. septembra 1993 sa p. Decker odvolal voči tomuto príkazu na Conseil Arbitral des Assurance Sociales, ktorá zamietla jeho odvolanie rozhodnutím z 20. októbra 1993, osobitne z toho dôvodu, že predmetná záležitosť sa nespájala so voľným pohybom tovaru ale s právom sociálneho zabezpečenia, to znamená s Nariadením rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva (pozri znenie zmenené a doplnené nariadením rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996, Ú.v. 1997 L 28, s.1).
7. P. Decker sa odvolal na Cour de Cassation (kasačný súd). Rozsudkom z 12. januára 1995 sa sporné rozhodnutie zrušilo a prípad bol odoslaný na Conseil Arbitral des Assurances Sociales. Rozsudkom z 5. apríla 1995 táto rozhodla, že článok 60 Zákonníka sociálneho poistenia (Code des Assurances Sociales) a článok 58 stanov Union des Caisses de Maladie des Salariés (ďalej len „UCM“) sa vzťahuje na tento spor.
8. Článok 60 luxemburského Zákonníka sociálneho poistenia v platnom znení v predmetnom čase ustanovoval, najmä:

„Poistené osoby sú oprávnené na prístup k lekárovi, zubnému lekárovi, farmaceutovi, pomocnému nemocničnému alebo zdravotníckemu personálu podľa svojho výberu.

Poskytovať ošetrovanie a služby na území Veľkovoľvodstva môžu len:

1. lekári, zubní lekári, farmaceuti, nemocnice, pôrodné asistentky, pomocný zdravotnícky personál, ktorí sú oprávnení vykonávať svoju profesiu v celom Veľkovoľvodstve alebo v jeho časti;
2. zahraniční lekári, ktorí sú prizvaní na konzultácie vo Veľkovoľvodstve po dohode s ošetrovateľom a lekárom a lekárom, bez toho, aby boli dotknuté všeobecnejšie medzinárodné dohody.

Avšak poistenci môžu byť ošetrení v zahraničí len so súhlasom ich nemocenského fondu, okrem prípadu prvej pomoci v prípade úrazu alebo choroby, ktorá sa vyskytla v zahraničí.

Nemocenský fond nemôže odmietnuť súhlas, ak ošetrovanie v zahraničí odporučí lekár ošetrojúci poistenú osobu a lekársky poradca, alebo ak potrebné ošetrovanie nie je možné vykonať vo Veľkovojuvodstve.“

9. Náhradu nákladov na rámy okuliarov a korekčných skiel upravoval v predmetnom čase článok 78 stanov UCM a kolektívna dohoda z 30. júna 1975 uzavretá podľa článku 308 *bis* Zákonníka sociálneho poistenia medzi UCM a stavovskou skupinou zastupujúcou optikov.
10. Článok 78 stanov UCM ustanovuje:

„Náklady na okuliare a ostatné vizuálne pomôcky nesie nemocenský fond až do výšky ustanovenej v sadzbách a v súlade s podmienkami určenými v dohodách alebo rozhodnutiach namiesto súladu s článkom 308 *bis* Zákonníka sociálneho poistenia.“
11. Článok 2 kolektívnej dohody z 30. júna 1975 ustanovuje, že bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia spoločenstva a medzinárodné ustanovenia týkajúce sa sociálneho zabezpečenia migrujúcich pracovníkov a osôb, ktoré sa za také považujú, okuliare majú poskytovať poisteným osobám, pokiaľ majú trvalé alebo prechodné bydlisko v Luxembursku, optici, ktorí sú zapísaní v luxemburskom obchodnom registri a usadení vo Veľkovojuvodstve.
12. Podľa týchto ustanovení bola náhrada plošná do maximálnej sumy 1 600 LFR za rámy.
13. Sadzby na náhradu korekčných skiel boli určené v prílohe A kolektívnej dohody z 30. júna 1975. Podľa článku 12 tejto dohody sumy, ktoré sa mohli nahradiť pre korekčné sklá určené v prílohe A sa mali upraviť nahor alebo nadol odvolaním sa výlučne na cenníky firiem Zeiss a American Optical.
14. Zákonník sociálneho poistenia a stanov UCM boli v roku 1992 podstatne zmenené a doplnené. Avšak zásada ustanovená v starom článku 60 Zákonníka sociálneho poistenia súvisiaca s povolením, ktoré vopred udeľuje nemocenský fond pre každé lekárske ošetrovanie v zahraničí, bola zahrnutá do nového článku 20 tohto zákonníka.
15. Článok 22 nariadenia č. 1408/71 ustanovuje, najmä:

„Zamestnaná osoba alebo samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá spĺňa podmienky legislatívy príslušného štátu na nárok na dávky, pričom ak je to vhodné, zohľadnia sa ustanovenia článku 18a:

...

(c) ktorá má povolenie príslušnej inštitúcie odísť na územie iného členského štátu, aby tam dostala ošetrovanie primerané jej stavu,

má nárok:

(i) na vecné dávky poskytované v mene príslušnej inštitúcie inštitúciou miesta prechodného pobytu alebo trvalého bydliska v súlade s ustanoveniami legislatívy, ktorú vykonáva, tak, akoby bola v nej poistená. Dĺžka obdobia, počas ktorého sa dávky poskytujú, sa však riadi legislatívou príslušného štátu;

(ii) na peňažné dávky poskytované príslušnou inštitúciou v súlade s ustanoveniami legislatívy, ktorú vykonáva. Na základe dohody medzi príslušnou inštitúciou a inštitúciou miesta prechodného pobytu alebo trvalého bydliska môže takéto dávky v súlade s ustanoveniami legislatívy príslušného štátu poskytovať inštitúcia miesta prechodného pobytu alebo trvalého bydliska v mene príslušnej inštitúcie.

2.

Povolenie požadované podľa odseku 1(c) nemožno odmietnuť, ak dané ošetrovanie medzi dávkami ustanovenými legislatívou členského štátu, na ktorého území má daná osoba trvalé bydlisko a kde sa takéto ošetrovanie nemôže poskytnúť v čase, ktorý je zvyčajne potrebný na získanie predmetného ošetrovania v členskom štáte trvalého bydliska pri zohľadnení jej súčasného zdravotného stavu a pravdepodobného priebehu choroby.

3. Ustanovenia odsekov 1 a 2 sa vzťahujú aj na členov rodiny zamestnanej osoby alebo samostatne zárobkovo činnej osoby.

...“

16. Keďže nebolo isté, či tieto vnútroštátne ustanovenia sú v súlade s komunitárnym právom, najmä s článkami 30 a 36 zmluvy, Conseil Arbitral des Assurances Sociales prerušila konanie a postúpila túto otázku na súdny dvor na predbežné rozhodnutie:

„Je článok 60 luxemburského Zákonníka sociálneho poistenia, podľa ktorého inštitúcia sociálneho zabezpečenia členského štátu A odmieta nahradiť poistenej osobe, ktorá je štátnym príslušníkom členského štátu A, náklady na okuliare s korekčnými sklami, ktoré predpísal lekár usadený v členskom štáte A, ktoré však boli zakúpené od optika usadeného v členskom štáte B, z takého dôvodu, že akékoľvek lekárske ošetrovanie v zahraničí musí byť vopred povolené touto inštitúciou sociálneho zabezpečenia, v súlade s článkami 30 a 36 zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva, v tom zmysle, že vo všeobecnosti penalizuje dovoz zdravotníckych výrobkov súkromnými osobami, alebo, ako je to v tomto prípade, okuliarov z iných členských štátov?“

17. Pán Decker a komisia tvrdia, že vnútroštátne predpisy, podľa ktorých sa poistenej osobe zamietne náhrada nákladov na výrobky, ktoré sa zvyčajne nahrádzajú, pokiaľ nevydá inštitúcia sociálneho zabezpečenia poistenej osoby predchádzajúce povolenie, vytvárajú neodôvodnenú prekážku pre voľný pohyb tovaru.

18. Na druhej strane luxemburská, belgická a francúzska vláda a vláda Spojeného kráľovstva sú toho názoru, že predpisy, ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní, nespádajú do pôsobnosti článkov 30 a 36 zmluvy, pretože sa týkajú sociálneho zabezpečenia. Naopak, sú toho názoru, že tieto ustanovenia v žiadnom prípade nebránia zachovávaní takýchto predpisov. Nemecká, španielska a holandská vláda súhlasia s týmto druhým názorom.

19. Vzhľadom na predložené pripomienky, otázky, ktoré sa majú posúdiť, sa týkajú v prvom rade uplatňovania zásady slobody pohybu v oblasti sociálneho zabezpečenia, ďalej účinku nariadenia č. 1408/71 a nakoniec uplatňovania ustanovení o voľnom pohybe tovaru.

Uplatňovanie základnej zásady slobody pohybu v oblasti sociálneho zabezpečenia

20. Luxemburská, belgická a francúzska vláda a vláda Spojeného kráľovstva tvrdia hlavne, že predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní a ktoré sa týkajú náhrady nákladov na ošetrovanie, nespádajú do pôsobnosti článku 30 zmluvy, v tom zmysle, že sa týkajú osobitnej časti sociálneho zabezpečenia.
21. Je treba predovšetkým poznamenať, že podľa stanoveného prípadového práva, komunitárne právo neobmedzuje právomoci členských štátov organizovať si svoje systémy sociálneho zabezpečenia (prípady 238/82 *Duphar a ostatní* proti *Holandsku* [1984] ECR 523, odsek 16 a prípad C-70/95 *Sodemare a ostatní* proti *Regione Lombardia* [1997] ECR I-3395, odsek 27).
22. Ak chýba harmonizácia na úrovni spoločenstva, je potom na legislatíve každého členského štátu určiť v prvom rade podmienky týkajúce sa práva alebo povinnosti poistiť sa v systéme sociálneho zabezpečenia (prípady 110/79 *Coonan* verzus *poisťovací úradník* [1980] ECR 1445, odsek 12 a prípad C-349/87 *Paraschi* proti *Landesversicherungsanstalt Württemberg* [1991] ECR I-4501, odsek 15) a v druhom rade podmienky vzniku nároku na dávky (spojené prípady C-4/95 a C-5/95 *Stöber a Piosa Pereira* proti *Bundesanstalt für Arbeit* [1997] ECR I-511, odsek 36).
23. Ako poznamenáva generálny advokát v bodoch 17 až 25 svojho stanoviska, členské štáty musia napriek tomu konať pri výkone týchto právomocí v súlade s komunitárnym právom.
24. Súdny dvor rozhodol, že opatrenia prijaté členskými štátmi v otázkach sociálneho zabezpečenia, ktoré môžu mať vplyv na marketing zdravotníckych výrobkov a nepriamo ovplyvniť možnosti dovozu týchto výrobkov, podliehajú predpisom o voľnom pohybe tovaru v rámci zmluvy (pozri *Duphar a ostatní*, citované vyššie, odsek 18).
25. Z toho vyplýva, že skutočnosť, že vnútroštátne predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní, patria do oblasti sociálneho zabezpečenia, nemôže vylúčiť uplatňovanie článku 30 zmluvy.

Účinok nariadenia č. 1408/71

26. Luxemburská vláda tvrdí, že článok 22 nariadenia č. 1408/71 ustanovuje zásadu, že sa vyžaduje povolenie vopred pre akékoľvek ošetrovanie v inom členskom štáte. Podľa názoru tejto vlády sa napadnutie vnútroštátnych ustanovení súvisiacich s náhradou nákladov na dávky získané v zahraničí rovná spochybneniu platnosti príslušného ustanovenia v nariadení č. 1408/71.
27. Je dôležité poznamenať, že skutočnosť, že vnútroštátne opatrenie môže byť v súlade s ustanovením sekundárnej legislatívy, v tomto prípade článku 22 nariadenia č. 1408/71, neznamená odstránenie tohto opatrenia z pôsobnosti uplatňovania ustanovení zmluvy.
28. Okrem toho, ako poznamenáva generálny advokát v bodoch 55 a 57 svojho stanoviska, cieľom článku 22(1) nariadenia č. 1408/71 je umožniť poistenej osobe, ktorá má povolenie od príslušnej inštitúcie odísť do iného členského

štátu, aby sa jej tam poskytlo ošetrovanie primerané jej stavu, získať vecné nemocenské dávky na účet príslušnej inštitúcie avšak v súlade s ustanoveniami legislatívy štátu, v ktorom sa služby poskytujú, najmä ak vznikne potreba prevozu, z dôvodu jej zdravotného stavu bez toho, aby tejto osobe vznikli dodatočné výdavky.

29. Na druhej strane cieľom článku 22 nariadenia č. 1408/71, ktorý sa vykladá v zmysle jeho účelu, nie je regulovanie, a teda vôbec nebráni náhrade nákladov nadobudnutých v súvislosti s ošetrovaním poskytnutým v inom členskom štáte zo strany členských štátov v sadzbách platných v príslušnom štáte, dokonca aj bez predchádzajúceho povolenia.
30. Súdny dvor musí preto preskúmať súlad vnútroštátnych predpisov ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní, s ustanoveniami o slobode poskytovania služieb v zmluve.

Uplatňovanie ustanovení o voľnom pohybe tovaru

31. Je potrebné preskúmať, či predpisy, ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní, môžu brániť, priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne, obchodu vo vnútri spoločenstva (prípád 8/74 *Dassonville* [1974] ECR 837, odsek 5).
32. Pán Decker a komisia tvrdia, že systém, podľa ktorého náhrada nákladov na zdravotnícke výrobky, v súlade s podmienkami ustanovenými v štáte poistenia, podlieha predchádzajúcemu povoleniu zo strany príslušnej inštitúcie toho štátu, ak sa výrobky poskytnú v inom členskom štáte, vytvára obmedzenie pre voľný pohyb tovaru v zmysle článku 30 zmluvy.
33. Členské štáty, ktoré predložili svoje pripomienky argumentujú v zásade tým, že účelom alebo účinkom sporných predpisov nie je obmedziť obchodné toky, ale len ustanoviť podmienky na náhradu zdravotníckych výdavkov. Účinkom takýchto pravidiel nie je zakázať dovoz okuliarov, tieto predpisy nemajú ani priamy vplyv na možnosť zakúpiť si ich mimo vnútroštátneho územia. Nezakazujú luxemburským optikom dovážať okuliare a korekčné sklá z iných členských štátov, spracovávať a predávať ich.
34. Musí sa uviesť, že sporné predpisy povzbudzujú osoby poistené v systéme sociálneho zabezpečenia Luxemburska, aby si kúpili okuliare a dávali si ich zostaviť skôr u optikov usadených v Luxemburgu ako v iných členských štátoch.
35. Hoci vnútroštátne predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní, nezbavujú poistené osoby možnosti nakupovať zdravotnícke výrobky v inom členskom štáte, napriek tomu spôsobujú, že náhrada nákladov, ktoré vznikli v tomto členskom štáte, podlieha predchádzajúcemu povoleniu, a upierajú takúto náhradu poisteným osobám, ktoré nezískali toto povolenie. Náklady, ktoré vznikli v štáte poistenia však nepodliehajú udeleniu takéhoto povolenia.
36. Takéto predpisy sa musia kategorizovať ako prekážka pre voľný pohyb tovaru, keďže povzbudzujú poistené osoby, aby nakupovali tieto výrobky skôr v Luxembursku ako v ostatných členských štátoch, a teda sú zodpovedné za

- obmedzovanie dovozu okuliarov zostavených v týchto členských štátoch (pozri prípad 18/84 *komisia* proti *Francúzsku* [1985] ECR 1339, odsek 16).
37. Luxemburská vláda však tvrdí, že voľný pohyb tovaru nie je absolútny a že sporné predpisy, ktorých účelom je kontrola zdravotníckych výdavkov, ktoré sa musia nevyhnutne zohľadniť, sú z tohto dôvodu oprávnené.
 38. Na druhej strane pán Decker tvrdí, že ak by sa jeho nákup nahradil, finančná záťaž rozpočtu fondu by bola rovnaká, keďže nahradí len paušálnu sumu ako za rámy, tak aj za korekčné sklá, ktoré predá optik. Keďže táto paušálna sadzba je stanovená nezávisle od skutočne vzniknutých nákladov, neexistuje žiadny objektívny dôvod, prečo by mal fond odmietnuť náhradu, ak sa uskutoční nákup od optika usadeného v inom členskom štáte. Preto sa sporné predpisy nemôžu odôvodniť potrebou kontrolovať zdravotnícke výdavky.
 39. Treba pripomenúť, že ciele výhradne hospodárskeho charakteru nemôžu odôvodniť prekážky pre základnú zásadu voľného pohybu tovaru. Nedá sa však vylúčiť, že riziko vážneho narušenia finančnej rovnováhy systému sociálneho zabezpečenia môže byť hlavným dôvodom vo všeobecnom záujme, ktorým sa dá odôvodniť prekážka tohto druhu.
 40. Avšak ako luxemburská vláda uznala v odpovedi na otázku zo strany súdneho dvora, je jasné, že náhrada nákladov na okuliare a korekčné sklá zakúpené v ostatných členských štátoch na základe paušálnej sadzby nemá vplyv na financovanie alebo rovnováhu systému sociálneho zabezpečenia.
 41. Belgická, nemecká a holandská vláda tvrdili tiež, že právo poistených osôb na prístup ku kvalitnému ošetrovaniu odôvodňuje tieto sporné predpisy z dôvodu ochrany verejného zdravia, ako je uvedené v článku 36 zmluvy. Belgická vláda dodáva, že okuliare musia vydávať osoby zákonom oprávnené na vykonávanie tejto profesie. Ak sa vydávajú v inom členskom štáte, dohľad, ktorý má zabezpečiť, že sa toto udialo správne, je vážne spochybnený alebo dokonca nemožný.
 42. Je potrebné poznamenať, že podmienky začatia a vykonávania regulovaných profesií sú predmetom Smernice rady 92/51/EHS z 18. júna 1992 o druhom všeobecnom systéme uznávania odbornej prípravy a vzdelávania, ktorou sa dopĺňa smernica 89/48/EHS (Ú.v. 1992 L 209, s. 25) a Smernice komisie 95/43/ES z 20. júla 1995 (Ú.v. 1995 L 184, s. 21), ktorá mení a dopĺňa prílohy C a D smernice 92/51.
 43. Toto znamená, že nákup okuliarov od optika usadeného v inom členskom štáte poskytuje záruky ekvivalentné zárukám, ktoré poskytol pri predaji okuliarov optik usadený na vnútroštátnom území (pozri, s odkazom na nákup zdravotníckych výrobkov v inom členskom štáte, prípad 215/87 *Schumacher* proti *Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost* [1989] ECR 617, odsek 20 a prípad C-62/90 *komisia* proti *Nemecku* [1992] ECR I-2575, odsek 18).
 44. Navyše, v predložennom prípade boli okuliare zakúpené na predpis od očného lekára, čo zaručuje ochranu verejného zdravia.
 45. Z toho vyplýva, že predpisy, ako sú tie, ktoré sa uplatňujú v hlavnom konaní, nie sú odôvodnené verejným zdravím, aby sa zabezpečila kvalita zdravotníckych výrobkov v ponuke v iných členských štátoch.

46. Za týchto okolností odpoveďou musí byť, že články 30 a 36 zmluvy bránia vnútroštátnym predpisom, na základe ktorých inštitúcia sociálneho zabezpečenia členského štátu odmieta nahradiť poistenej osobe náklady na okuliare s korekčnými sklami zakúpenými od optika usadeného v inom členskom štáte na základe paušálnej sadzby z dôvodu, že sa vopred vyžaduje povolenie na nákup akéhokoľvek zdravotníckeho výrobku v zahraničí.

Súdne trovy

47. Súdne trovy spôsobené vládam Luxemburska, Belgicka, Nemecka, Španielska, Francúzska, Holandska a Spojeného kráľovstva a Komisii Európskych spoločenstiev, ktoré predložili svoje vyjadrenia súdnemu dvoru, sú nevymáhateľné. Keďže toto konanie je pre všetky strany zúčastnené na hlavnom konaní krokom v konaní prebiehajúcim pred vnútroštátnym súdom, rozhodnutie o súdnych trovách je záležitosťou tohto súdu.

Z týchto dôvodov

SÚDNY DVOR

v odpovedi na otázku jemu predloženú Conseil Arbitral des Assurances rozsudkom z 5. apríla 1995 týmto rozhodol:

Články 30 a 36 zmluvy o ES bránia vnútroštátnym predpisom, na základe ktorých inštitúcia sociálneho zabezpečenia členského štátu odmieta nahradiť poistenej osobe náklady na okuliare s korekčnými sklami zakúpenými od optika usadeného v inom členskom štáte na základe paušálnej sadzby z dôvodu, že sa vopred vyžaduje povolenie na nákup akéhokoľvek zdravotníckeho výrobku v zahraničí.